

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 23Tos/72/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3112010612
Dátum vydania rozhodnutia: 01. 08. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. František Kováč
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3112010612.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Františka Kováča a sudcov JUDr. Ondreja Samaša a JUDr. Beáty Javorkovej na neverejnom zasadnutí konanom dňa 1. augusta 2016 prejednal sťažnosť odsúdeného

H. M.

nar. XX.XX.XXXX v W., trvale bytom Q., W. č. XX, t.č. v mieste bydliska,

ktorú podal proti uzneseniu Okresného súdu v Trenčíne č.k. 3Nt/46/2012-52 zo dňa 17. 01.2013 a takto

rozhodol:

Podľa § 194 ods. 1 písm. a) Tr. por. sa napadnuté uznesenie z r u š u j e a podľa § 400 ods. 1 Tr. por. súd návrhu H. M. na povolenie obnovy konania vyhovuje tak, že rozsudok Okresného súdu Trenčín sp.zn. 5T/50//2003 zo dňa 27.10.2009 sa v časti týkajúcej sa odsúdeného H. M., nar. XX.XX.XXXX, z r u š u j e a zároveň sa z r u š u j ú aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutie obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej zrušením došlo, stratili podklad.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu v Trenčíne sp. zn. 5T/50/2003 zo dňa 27.10.2009 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 2To/1/2010 zo dňa 30.09.2010 bol H. M. uznávaný vinným z trestného činu sprenevery spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 k § 248 ods. 1, 5 Tr. zák. účinného do 31.12.2005, pretože po predchádzajúcej vzájomnej dohode obž. č. 1 H. M. na základe plnej moci udelenej jeho súrodencami D. M., H. M. a Z. M., rod. M., predal dňa XX.XX.XXXX v Q. v celosti nehnuteľnosť - pozemok par. č. XXX/X v k.ú. W. zapísaný na liste vlastníctva č. XXX, ktorého každý zo štyroch súrodencov bol štvrtinovým vlastníkom, svojmu synovi obž. č. X O.. H. M. za sumu 153.820,62 €, ktorá mala byť v splátkach postupne vyplatená do konca roku 2000, pričom obž. 2 O.. H. M. následne predmetný pozemok predal po častiach ďalej a finančné prostriedky získané predajom pozemku neodovzdali D. M., H. M. a Z. M. v podiele im prináležiacom, každému z nich vo výške 38.455,15 €, ale ich použili pre svoju potrebu, čím D. M., H. M. a Z. M. spôsobili celkovú škodu vo výške 115.365,46 €, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 2 roky s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu 5 rokov.

Uznesením Okresného súdu v Trenčíne č.k. 3Nt/46/2012-52 zo dňa 17.01.2013 bol návrh odsúdeného H. M. na povolenie obnovy konania v horeuvedenej trestnej veci podľa § 399 ods. 2 Tr. por. zamietnutý, pretože súd nezistil podmienky obnovy konania podľa § 394 Tr. por. Proti tomuto uzneseniu podal v zákonnej lehote odsúdený sťažnosť, ktorú prostredníctvom svojho obhajcu aj písomne odôvodnil. V písomných dôvodoch sťažnosti namietal nesprávnosť výroku uznesenia súdu prvého stupňa, nesprávne právne posúdenie veci a porušenie ustanovení o konaní, ktoré uzneseniu predchádzalo.

Podľa jeho názoru, okresný súd rozhodol vo veci striktnie formálne bez dôkladného preskúmania danej veci, predčasne, na základe neúplného vykonania všetkých dostupných dôkazov. Na svojom verejnom zasadnutí nevykonal všetky potrebné dôkazy v záujme úplného zistenia skutkového stavu veci, ale správne nevyhodnotil ani dôkaz, ktorý pripustil, a to výsluch O. H. M. ml., ktorý svojou výpoveďou viac ako vážne spochybnil skutočnosti zistené v pôvodnom konaní pred Okresným súdom v Trenčíne č.k. 5T/50/2003. Žiadal preto, aby krajský súd uznesenie okresného súdu zrušil a vo veci rozhodol sám tým spôsobom, že obnovu konania v prospech H. M. st. povoľuje a aby zrušil rozsudok Okresného súdu Trenčín sp. zn. 5T/50/2003 zo dňa 27.10.2009, ako aj uznesenie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 2To/1/2010 zo dňa 30.09.2010 v časti výrokov týkajúcich sa viny a trestu H. M. st., alebo aby uložil Okresnému súdu Trenčín, aby o veci znovu konal a rozhodol.

Vo vyjadrení v konaní o povolení obnovy v kontexte nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 406/2014, poukazoval na závery vyplývajúce z tohto nálezu spočívajúce v tom, že v konaní o povolenie obnovy konania príslušný súd nepreskúmava zákonnosť a odôvodnenosť pôvodného rozhodnutia, ale má posúdiť otázku, či nové dôkazy, alebo skutočnosti, ktoré boli skôr neznáme, sú v spojení s už vykonanými dôkazmi schopné odôvodniť iné ako už vydané rozhodnutie vo veci. Hodnotenie spôsobilosti novo predkladaných skutočností alebo dôkazov sa má pohybovať v rovine pravdepodobnosti a podmienkou povolenia obnovy konania nie je absolútna istota, že novo tvrdené skutočnosti alebo dôkazy nepochybne povedú k skutkovým zisteniam odlišným od pôvodného konania. Pre povolenie obnovy konania postačuje určitý stupeň pravdepodobnosti. Účelom konania o povolenie obnovy konania nie je posudzovanie viny odsúdeného, pretože toto by znamenalo prekročenie zákonného rámca vymedzujúceho právomoci súdu v tomto konaní, čo znamená neprípustný exces v postupe súdu predstavujúci zásah do Ústavou garantovaných základných práv navrhovateľa. Navrhoval, aby krajský súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zrušil a obnovu konania v prospech H. M. st. povolil, za súčasného zrušenia rozsudku Okresného súdu Trenčín sp. zn. 5T/50/2003 zo dňa 27.10.2009, v časti výrokov o vine, treste a náhrade škody, týkajúce sa H. M. st., ako aj uznesenia Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 2To/1/2010 zo dňa 30.09.2010, alternatívne aby napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Keďže sťažnosť bola podaná včas a osobou oprávnenou, krajský súd podľa § 192 ods. 1 Tr. por. preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia, ako aj konanie, ktoré tomuto výroku predchádzalo, pri svojom rozhodovaní musel prihliadnuť na závery uvedené v náleze Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 406/2014 zo dňa 15.03.2016 a dospel k záveru, že v predmetnej trestnej veci je potrebné návrhu na povolenie obnovy konania, ktorý podal sťažovateľ H. vyhovieť.

Krajský súd uznesením sp. zn. 23Tos/27/2013 zo dňa 04.04.2013 pôvodne sťažnosť H. M. st., ktorú podal proti uzneseniu Okresného súdu Trenčín sp. zn. 3Nt/46/2012 zo dňa 17.01.2013, ktorým bol jeho návrh na povolenie obnovy konania podľa § 399 ods. 2 Tr. por. zamietnutý, taktiež zamietol, ale nálezom Ústavného súdu SR III. ÚS 406/2014 zo dňa 15.03.2016 bolo predmetné uznesenie krajského súdu zrušené a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie. Krajskému súdu bolo vytknuté, že ako sťažnostný súd vymedzené pravidlá, ktoré je potrebné pri výklade a aplikácii dotknutých ustanovení Trestného poriadku (skúmanie splnenia podmienok pre povolenie obnovy konania) rešpektovať, zjavne porušil. Podľa nálezu Ústavného súdu, v konaní o povolení obnovy konania si súd nemôže abstrahovať definitívne posudzovanie predkladaného dôkazu v kontexte dôkazov vykonaných v pôvodnom konaní. Účelom konania o povolenie obnovy konania nie je posudzovanie viny odsúdeného (navrhovateľa). Posudzovanie otázky viny odsúdeného v danom konaní by znamenalo prekročenie zákonného rámca vymedzujúceho právomoci súdu v tomto konaní, čo znamená neprípustný exces v postupe súdu, predstavujúci zásah do ústavou garantovaných základných práv navrhovateľa. Krajský súd pochybil, pokiaľ vyhodnotil predkladaný nový dôkaz (výpoveď spoluodsúdeného) s definitívnou platnosťou ako účelový, nespôsobilý k zmene pôvodného rozhodnutia. Krajský súd sa mal obmedziť iba na zisťovanie pravdepodobnosti, či by tento dôkaz v kontexte skutkových záverov ustálených na základe dôkazov vykonaných v pôvodnom konaní, bol spôsobilý odôvodniť iné rozhodnutie o vine sťažovateľa. Zásada in dubio pro reo vyžaduje, aby sudcovia nevychádzali z dopredu prijatého presvedčenia, že obžalovaný spáchal čin, ktorý je mu kladený za vinu, aby dôkazné bremeno ležalo na strane obžaloby a aby prípadné pochybnosti boli využité v prospech obžalovaného. Platí teda, že aj v konaní o obnove konania treba rešpektovať princíp in dubio pro reo a sudca rozhodujúci o povolení obnovy konania by mal v posúdení veci pristupovať nezaujato, to znamená, byť v zásade otvorený tomu, že predložený dôkaz môže potenciálne doterajšie rozhodnutie o vine zvrátiť. Krajský súd rozhodujúci o návrhu

na povolenie obnovy konania svojím postupom svojvoľne vybočil z procesného rámca určeného mu príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku a Ústavný súd zdôraznil, že všeobecný súd (teda aj súd prvostupňový) vymedzený zákonný rámec príslušného konania nemôže ignorovať, pretože takýto spôsob uplatnenia právomoci všeobecného súdu nie je zlučiteľný s princípom právneho štátu, ustanoveným v zmysle čl. 1 Ústavy a v okolnostiach posudzovaného prípadu ani zo sťažovateľovým základným právom na súdnu ochranu.

Vychádzajúc z horeuvedeného krajský súd preto napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zrušil a keďže mu v tom nebránilo ustanovenie § 194 ods. 1 písm. a) Tr. por., rozhodol vo veci sám povolením obnovy konania tak, že rozsudok Okresného súdu Trenčín sp.zn. 5T/50//2003 zo dňa 27.10.2009 v časti týkajúcej sa odsúdeného H. zrušil a zároveň zrušil aj všetky ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutie obsahovo nadväzujúce (teda aj uznesenie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 2To/1/2010 zo dňa 30.09.2010), ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej zrušením došlo, stratili podklad.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu zákon sťažnosť nepripúšťa.